

Békekövet

A Pilisi Református Egyházközség lapja



pilis.reformatus.hu

Húsvét

XIII. évf. 1. szám 2016. március

„Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus! Én magam tehát értelmemmel az Isten törvényének szolgállok ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének.” Róma 7, 24-25.

Ki szabadít meg?

Lutherről és Kálvinnról is tudjuk, mennyire foglalkoztatta őket a kérdés: Ki szabadít meg engem a haláltól, a megsemmisüléstől, ettől a behatárolt létezésről? Vajon ki az közülünk, akinek élete során, ne jutott volna még hasonló az eszébe?

Különösen is nehéz kérdés ez a becsületes, dolgos embereknek, hiszen azt mondhatják: én mindent megtettem, becsületes vagyok, van egy kis pénzem, sikerem: család, munka... De mi értelme az egésznek, ha meghalok!? Jézus idején a farizeusok voltak ilyenek. Meg voltak elégedve magukkal, nem szorultak rá senki segítségére... Nem is igazán értették Jézust, mikor a bűnbánatról, gyermeki lelkületről tanított. Számukra a bűn nem egy megoldhatatlan probléma, hanem csak egyszerű tévedés, amin javítani lehet.

Szokratész és jónéhány görög tanító is úgy gondolta: a helyes belátás és tiszta ismeret, előbb vagy utóbb helyes cselekedetekre vezet. Tehát a bűn nem egyéb, mint a hiányos ismeret miatt elhibázott cselekvés. Első hallásra még jól is hangzik ez az érvelés, csak egy hibája van: nem igaz. Az ember ugyanis nem csak akkor követ el bűnt, ha tudatlan, hanem akkor is, ha tisztában van azzal, hogy amit tesz, az helytelen.

Pál ezt így fogalmazza meg: „Mert tudom, hogy én bennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs. Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat.” Rm 7,18-19 Milyen nyomorult állapot, mikor megvan bennem az akarat a jóra, de nem cselekszem. Vagy amit nem szeretek másban (hazugság, irigység) megjelenik bennem is.

„Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az

értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaiban lévő törvényével.” Rm 7,22-23

Tiltakozom ellene, mégis megteszem. Arról beszél Pál, mikor saját bűnének fogságában van az ember. „Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” Rm 7,24

Magamtól nem megy. Ezért történt a húsvéti

„Magamtól nem megy. Ezért történt a húsvéti csoda.”

csoda. Mert mi a nehezebb: megszabadulni a rossz természettől vagy visszajönni a halálból? Húsvétkor ezt is-azt is ünnepeljük. Mert Jézus feltámadása nem csak a halál legyőzését jelenti, hanem a Sátán minden hatalmának és a bűn fogságának a legyőzését is. A kereszthalállal lehetséges a szabadulás és a feltámadás után mindez megélhető, tapasztalható.

Pál nem azt mondja: hála az intelligenciámnak, tudásomnak, neveltetésemnek... „Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus! Én magam tehát értelmemmel az Isten törvényének szolgállok ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének.” Rm 7,25 Tehát a kereszthalál és a feltámadás nem azt jelenti, hogy, majd idővel megváltoznak a körülmények, vagy megváltozunk mi magunk és jók leszünk.

Hanem a mi Urunk legyőzte a halálra ítélt testet, és a mi erőtlenségünk az Ő ereje által válik a javunkra.

Minél inkább rádöbben sz nyomorúságodra, annál inkább vagy képes odaszánni magad Istennek. Mert be tudod fogadni az Ő hatalmát és kegyelmet. Így tudod élni azt a teljes életet, amit az Úr elkészített nekünk.

Dicsőség legyen ezért az Atyának, a Fiúnak és Szentlélek Istennek! Ámen

Áldott Feltámadás ünnepet kívánok minden olvasónak!

Morva Ákos

Hála és köszönet!

Kedves Békekövetet olvasó gyülekezet!

Utolsó olyan lapszámot tarthatunk a kezünkben, amelynek felelős kiadója *Morva Ákos* lelkipásztorunk.

Ahogy a pilisi református gyülekezet életében, úgy a *Békekövet* esetében is kevés olyan személyről számolhatunk be, aki állandó tartópillére volt a közösségnek, az újságnak.

Lelkipásztorunk jelen volt a *Békekövet* 2004-es elindításakor, szívügyének tartotta, hogy újságunk fennmaradjon, 13. éve az ő igemagyarázatát olvashatjuk a címlapon, 13. éve vállal felelősséget azért, ami e lapban megjelenik.

1999

2016

Nehéz továbbá összegezni azt a munkát és szolgálatot, amit a Morva házaspár végzett közösségünkben 1999 óta. Az elmúlt 17 évben gyülekezetünk talpra állhatott a lelkész-nélküliség, a hétközi alkalmak és csoportok hiánya, a missziói egyházközség állapotából és sajátos arculatot nyerve léphetett önálló útra.

Közösségünk továbbá számos gyülekezet előtt vált példává,
a példaértékek közé sorolhatjuk többek között a *Békekövetet* is!

1999

Ákos, Anett, őszintén köszönjük sokrétű szolgálatotokat!

2016

Köszönjük kitartásotokat, azt, hogy a nehéz körülmények ellenére Istenre bízátok
a családokat és a gyülekezet életét!

Hálásak vagyunk Istennek, hogy 17 éven keresztül ti vezettétek ezt a gyülekezetet egy olyan településen,
ahol állandóak a személyi változások, ahol gyakorta érkeznek és mennek el emberek!

Köszönjük, hogy nyitott szívvel fordultatok a pilisiekhez,
hogy gyülekezetünk jó híre messzeföldre eljuthat általatok!

Isten tartson és áldjon meg titeket Szigetszentmiklóson,
reméljük, a pilisi szolgálatotok áldott emlékként fog titeket továbbsegíteni életetek és szolgálatotok során!

Morva Ákos búcsú istentiszteletét 2016. április 3-án, vasárnap 10:30-kor tartjuk templomunkban.

Szeretettel várjuk testvéreinket erre a különleges, ünnepi alkalomra!

Lelkészköri találkozó

Március 7-én gyülekezetünk látta vendégül a *Monori Lelkészkör* tagjait. *Morva Ákos* nyitóáhitata után *Ács Mihály* gombai lelkész köszöntötte a lelkészkör 18 megjelent tagját, majd *Gyimóthy Zsolt* gyáli lelkész számolt be gyülekezetük életéről.

Rövid szünet után egyházmegyénk és gyülekezeteink aktuális feladatairól zajlott a megbeszélés.

Ezután *Várdai Albert* gondnokunk köszöntötte a lelkészeket, végül a *Semigan házaspár* által elkészített finom ebédet fogyasztottuk el.

Mindenki jól érezte magát és megköszönték a pilisiek gondoskodását.

M.Á.





Biztosan mindenki ismeri Illés próféta történetét.

Kiválasztott volt, küldetéssel, isteni üzenettel és isteni erővel megáldva. A hit egyik leg csodálatra méltóbb példája, ugyanakkor emberi gyarlóságairól, kísértheségéről is beszél a Szentírás, olyan őszintén, ahogy minden „Isten emberéről” szól.

Illés is csak egy ember. De küldetését betölti, feladatát elvégzi, felelősséggel, állandó Istenre figyelemmel, Urával folyamatos kontaktusban – teszi a dolgát. Megy, ha küldetik, marad, amikor maradni egyet jelent a halálos veszéllyel. Nagy győzelmek és nagy próbák, üldöztetés, magány, meg nem értés, háború, sok minden jutott osztályrészéül.

És volt egy palástja. Egy ruha, ami szinte hozzánőtt, osztozott vele a megpróbáltatásokban, hőségben és fagyos idegben, takarója volt, amikor a szabad ég alatt töltött számos éjszakát. Az a palást szinte egy volt vele. Úgy, mint a korai szerzetesek durva vászonból készült felsőruhája, amelynek olyan beszédes a neve: habitus. Annyira egy volt viselőjével, hogy a szóhasználatban lassan már nem is a ruhát, hanem az ember személyiségét, viselkedését, lelki alkatát jelentette, s jelenti ma is.

Hogy Illés palástja miből volt szöve? Ki tudja. Biztosan nem olyan finom szövetből, mint a királyoké. De jelképpé vált, a próféta szimbólumává. Aztán Illés egyszer csak megvált palástjától. Ráterítette egy ifjú emberre, és az ifjú ember azonnal tudta, hogy ez elhívás. Elhívás a tanítványságra, elhívás a próféta ságra, a küldetésre. Olyan elhívás, amely teljes életet, egész embert kíván, amiért oda kell hagyni mindent, ami volt, anyát, apát, munkát, feladatot, szakítani mindennel, ami visszahúz.

Az ifjú ember, akit Elizeusnak hívtak, tanítványa lett és egyszer, amikor Illés földi küldetése véget ért, átvette tőle a szolgálatot.

Mert így van ez. Próféták jönnek és mennek. Az Istenre figyelők odamennek, ahová küldetnek, mások

kitérőket tesznek alkudozva, de aztán mind megbékél elhívásával és átadja magát a küldetésnek, bármi legyen is a földi ára, amit meg kell fizetni az engedelmességért, a mennyei jutalomért.

A pilisieknek is adatott egy Isten embere, akinek most szólt az égi parancs: menni kell.

Fogja a palástját és ráteríti egy ifjú emberre, aki majd átveszi tőle a szolgálatot.

Miből van az a palást szöve? Engedelmességből, Krisztus-szeretetből

és krisztuskövetésből? Olyan furcsa palást ez. Mindenki emlékezetében olyan marad meg, aho-

„Olyan furcsa palást ez. Mindenki emlékezetében olyannak marad meg, ahogyan érezte, ha megtapintotta.”

gyan érezte, ha megtapintotta. Van, akinek puha, meleg, talán van, akinek érdes, szúrós, egészen biztos, hogy mindenki másként emlékezik majd.

Aztán ez a palást majd rásimul az ifjú pásztor vállára, talán meg is változik a színe, formája, de mi pontosan tudjuk, milyennek szeretnénk a tapintását: olyannak, amilyen egy jézusi szeretetből, irgalomból, bölcsességből és alázatból szőtt habitus tapintása. Amibe beleszövődik mindaz, ami krisztusi, s amire olyan nagyon vágyunk.

Aztán majd vigyázunk rá magunk is. Nem engedjük, hogy romboló kezek szétszakítsák, vagy sorsot vessenek rá, mint a Krisztus varratlan köpenyére, s így érjen méltatlan véget. Imádkozunk, hogy az a palást elég legyen mindnyájunk számára: betakarjon, ha fáznak, elrejtse, ha félünk, s alatta vigasztalást és melegséget leljünk didergő szívünknek.

Úgy legyen...

Fülöpné Böszörményi Alíz



Hinni taníts Uram, kérni taníts..

„...a csoda több ennél: olyan dolog, ami hirtelen csordultig tölti a szívünket Szeretettel. Amikor ez bekövetkezik, végtelen hálát és mély hódolatot érzünk Isten kiáradó kegyelméért.



Így hát, Uram, mindennapi csodánkat add meg nekünk ma. Akkor is, ha nem vagyunk képesek észrevenni, mert az elménk a nagy tettekkel és hódításokkal van elfoglalva. Akkor is, ha túlságosan belemerülünk a hétköznapiakba, és nem látjuk, mennyire megváltoztatta az utunkat.

Add, hogy olyankor is nyitva tartsuk a szemünket, amikor magányosak és letörtek vagyunk, és meglássuk a körülöttünk lévő világot: a bimbózó virágot, az égen járó csillagokat: meghalljuk a madár távoli énekét vagy a gyermek közeli hangját!

Add, hogy megértsük, hogy vannak olyan dolgok, amelyek annyira fontosak, hogy egyedül kell felfedeznünk őket. Ezekben a pillanatokban ne érezzük magunkat elhagyatottnak, mert Te mellettünk vagy, és kész vagy közbe lépni, ha túl közel kerülnénk a szakadékhoz!...

....Add, hogy megértsük: a Szeretet ereje az ellentmondásaiban rejlik. A Szeretetet éppen az tartja életben, hogy változik, nem pedig az, ha szilárdan áll és nem érik kihívások!...

...Amikor elfáradnak a lábaink, az az erő hajt tovább, ami a szívünkben van. Amikor elfárad a szívünk, akkor is tovább tudunk menni, mert hajt a Hit ereje...

...Add, hogy legyen bennünk elég alázat, amikor kapunk, és elég öröm, amikor adunk!

Add, hogy megérthessük, hogy a bölcsesség nem a kapott válaszokban rejlik, hanem az életünket gazdagító kérdések misztériumában!...

...Uram, a mindennapi csodánkat add meg nekünk ma! Ahogy több út is felvezet a hegyre, ugyanúgy több úton is eljuthatunk a célunkhoz. Add, hogy felismerjük azt az egyetlen, amelyik érdemes rá, hogy végigmenjünk rajta: azt, ahol a Szeretet testet ölt!...

...A munka által kenyérré változtatják a búzát, a türelem

által borrá a szőlőt, az álmok újjászületése által életté a halált.

Így hát, Uram, a mindennapi csodánkat add meg nekünk ma. És bocsásd meg nekünk, hogy nem vagyunk képesek mindig felismerni...”

(Részlet Paulo Coelho: Az accrai kézirat című könyvéből)



Elengedni nehéz, az Úrban bízva remélünk...

Ezzel a kissé hosszúra nyúlt bevezetővel indítanék. Az Úr, másik gyülekezetbe „rendelte” szolgálatra Morva Ákos lelkészünket és feleségét, Anettet. S, ezt mi, a gyülekezet tagjai nehezen viseljük.

Miért?

A választ éppen a bevezetőben találjuk meg, miszerint: „...Így hát uram, a mindennapi csodánkat add meg nekünk ma. És bocsásd meg nekünk, hogy nem vagyunk képesek mindig felismerni...”

Az volt a csoda, hogy a Teremtő több évre hozzáunk rendelte Lelkészünket és a feleségét, Anettet. Sőt gyermekeik is ide születtek. Ez volt az a csoda, amit nem voltunk képesek felismerni. Mi, a gyülekezet tagjai abba a hitbe ringattuk magunkat, hogy ez már mindig így lesz, az idők végezetéig, mint ahogyan a mesék végét szokás befejezni.

Az Úr útjai kiismerhetetlenek, s mindennek oka és indoka van. Amit mi, egyszerű halandók még nem ismerhetünk fel. Az idő majd kiforogja magát, vigasztalom magam, a gyülekezet tagjait és a kedves olvasóinkat. S, folytatnám azzal a közhellyel, ne essünk kétségbe, mert a Teremtő gondoskodik rólunk, a gyülekezetről. Méghozzá úgy, ha egy ajtó becsukódik, azonnal kapunk egy másikat, amit viszont az Úr előttünk szélesre tár. Ennek ellenére vallom, szomorú vagyok, s ezzel az érzéssel nem maradtam egyedül.

Kedves Ákos én már csak így tudom hívti, mivel a leányom is ide, a mi templomunkba járt imádkozni, tanulni, nyáron táborozni. Kérdezném, hogy mikor is érkeztek hozzánk? Honnan? S, milyen érzésekkel? Mit reméltek, milyen gyülekezetre találnak? S, hogyan, miképpen kezdték – az alapoktól – felépíteni a gyülekezetünket?



1999. április 1-től kezdődött hivatalos szolgálataink és most már biztos, hogy 2016. április 1-től kezdjük szolgálatainkat

vagyunk.

„Tégláról-téglára” rakva szervezték meg a gyerekeknek az élményeket adó, hitben megerősítő, oktatásokat, közösségi programokat, nyári táborokat. A sok élmény közül, melyik az, amelyik legmélyebben vésődött az emlékezetükbe?

Sok van. Szívesen emlékszem az inárcsi táborokra, még arra is, mikor zuhogó esőben szedtük össze a sátorokat. De eszembe jut Fülöpháza, a verőcei (lelki) hétvégék, a napközis hetek, gyülekezeti majálisok Mellich István pincéjénél, hitmélyítő csendes napok. Sokat jelentett nekem a tavalyi balatonföldvári gyülekezeti tábor is. Az a szeretetközösség Urunk és egymás iránt, ami egy keresztyén gyülekezet lényege. Hálásan emlékszem vissza arra a békességre, szabadságra, összetartásra, ahogy együtt lehettünk.

Hogyan választottak testvér gyülekezetet és minek az alapján?

A Káposztásszentmiklós-Csibai Egyházközség már adott volt, mi csak tovább ápoltuk és mélyítettük ezt a testvéri közösséget. Érdekes, hogy én még István elődjével Szakáts Gézával vettem fel a kapcsolatot, de a második levélre már az új, fiatal lelkész válaszolt. Nem gondoltam, hogy így megszeretjük egymást. Csak egy példa: Nem rég megtudtam, hogy Japánban az illem szerint 6 hónappal az érkezés előtt be kell jelentkezni a házigazdánál, hogy otthonába fogadjon. Olyan jó, hogy én bár-mikor felhívhatom Istvánt, hogy holnap érkezünk, tudom, hogy örömmel fogadnak majd. És nem csak én, hanem jó néhány gyülekezeti tagnak van ilyen bensőséges kapcsolata a testvér gyülekezetünk tagjaival.

Az új, választott szigetszentmiklósi református gyülekezet már egy erősen, hitben összefonódott-e, vagy ott is ugyanúgy az alapoktól kell „építkezni”, mint ahogyan itt ez több évvel ezelőtt történt meg? A gyülekezeti „kohéziót” megteremteni?

Jó a kérdés, mégis hagy javítsam ki: nem mi választottuk, hanem ők kerestek meg minket és Isten hívására mondtunk igent. Azért mondom ezt, mert egyáltalán nem volt könnyű döntés. Amióta Pilisen szolgálom, évente 2-3 megkeresünk volt. Hosszabb-rövidebb imádkozás után mindet visszautasítottuk, mert nem éreztük benne az elhívást. Ez volt az első, amin komolyan el kellett gondolkoznunk és mondtunk végül igent. A félreértések elkerülése miatt: voltak ennél nagyobb gyülekezetek is, akik megkerestek, de tudtuk, hogy nem ott van a helyünk.

Szigetszentmiklóson. A Budai Gyülekezet segédlelkészeként hívott meg a Pilisi Presbitérium, mivel a templom már kész volt és a közösségnek saját, önálló pásztorra volt szüksége. Egy lelkes csapatot láttunk, akik gyülekezetet akartak építeni, mi pedig éppen ezért jöttünk szívesen

Anettel.

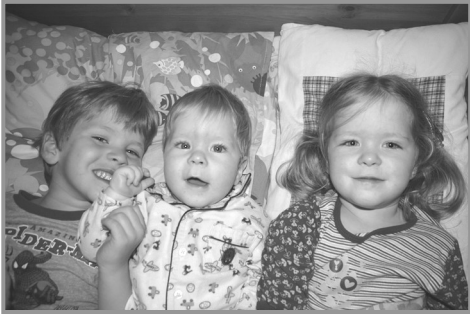
Hála az Úrnak, nem a nulláról kellett kezdenünk. Isten előttünk járt és mindent szépen előkészített. Az akkori gondnok asszony Francz Gézáné, Margit néni szívvel-lélekkel vitte az ügyeket, és ha nem is volt nagy létszámú a gyülekezet, de akik itt voltak, azokra lehetett számítani. Ezt azóta is elmondhatom. Ezt a nyitottságot látom a mostani presbitereinkben is. Sokat jelentett, hogy mindig nyitottak voltak az újdonságokra és örömmel vették a próbálkozásainkat. Fiatalok voltunk és lelkesek. Minden apróságnak tudtunk örülni. Szép időszak volt.

Anett közben végezte el a hitoktatói képzést. Milyen reményekkel indult el Ő is ezen az úton?

Szerintem Anett fantasztikus külső és belső utat járt be az elmúlt 17 évben. Én is és a gyülekezet is egy fiatal lányt ismerhetett meg, akiből fantasztikus anya, áldott hittanoktató és nem utolsó sorban csodás feleség lett. Ha megkérdeznénk, biztosan nem gondolta, hogy ilyen ügyes lesz. Szívesen mondanám, hogy nekem köszönheti mindezt, de csak viccelnék. Tudom, hogy az Úr formálta ilyenné. Nagyon hálás vagyok érte is!

András fiúk volt az első gyermekük, majd következett Boti, Kata és Csongor. Mindig is nagy családra vágytak?

Igen. A négy gyermek inkább álom volt, nem kijelölt cél, ezért mikor rájuk nézek, mint valóra vált álmot látom őket. Persze van, hogy nehéz velük, de az egy másik, gyermekneveléssel kapcsolatos riport témája lenne. Andrishoz kötöm például a torony építését. Még fotókat is készítettem, mikor babakocsival tologattam. Mire Csongor megérkezett 2010. január 1-én, már egy külsőleg és lelkileg is élő gyülekezetté lettünk, hiszen 2010 óta már nem missziói, hanem önálló egyház község



A Sziget-szentmiklós-Újvárosi gyülekezet sok mindenben hasonlít a miénkhöz. Alig 15 éve kezdődött a gyülekezet szervezése és templomuk

építése. Az (Óvárosi) Kossuth utcai Egyházközség volt az alapító gyülekezet, ahonnan sok támogatást kapott az új hajtás. Mára szinte azonos létszámmal gyűlnek össze vasárnaponként. Az újvárosi gyülekezetben minden hétfőn Kékkereszt alkalom van, ahol szabadult alkoholisták és hozzátartozóik gyűlnek össze (ők adják a gyülekezet egyik oszlopát), hétközben 7 házi csoport jön össze az ige köré, pénteken ifik és pár csoport, amit még nem ismerek.

Olyan közösség vezetését veszem át, ami nagyon jól működik. Ami izgalom van bennem, az éppen arra vonatkozik, hogy tudjak hozzátenni ehhez a szép működéshez. Ez most az egyik fő imatémám, a család és az új lelkész megválasztása és szolgálata mellett.

*Milyen boldogságos élmény volt, amikor a templomunkban a karzat megépült. A kerítést, a kaput gyülekezeti összefogással építtette meg. Élénken bennem van még az emlék, amikor a templom be volt még kerítve. Jól emlékszem, mennyire féltettem a templomot, amikor Ákos lebontatta a templomunkat védő hálót, kaput. Rettegtem attól, hogy bárki összefesti a fehér falakat. Később a kedves kis szobrocskát is féltettem. Ákos mindig megkaptam a megnyugtató választ: **az Úr vigyázza nemcsak a gyülekezetet, de a templomot és minden értékeinket.** Bebizonyosodott, hogy valóban ez és így történt. Az új gyülekezetben már minden készen van-e, vagy ott is szükséges-e valamiféle épület felújítás, átalakítás?*

Bevallom, bennem is volt némi félelem a kerítésbontással kapcsolatban, ezért csak úgy mertük elkezdni

a munkát, hogy kiépítettük a belső riasztót, a heveder zárat és a kamerákat. Mégsem történt komoly probléma, ami megerősíti azt a tapasztalatot, hogy a szépet, ápoltat, aminek láthatóan van gazdája, azt ritkán rongálják. Szigetszentmiklóson 15 éves a templom, éppen most festik újra a homlokzatot, így hasonló cipőben járnak ők is, mint mi. Ma úgy látom, inkább a gyülekezetet kell majd tovább építenem és nem a házakat.

Boldogságos szívvel emlékezem a karácsonyokra, a szeretet vendégségekre, az előadásokra. Lelkemben ezek az alkalmak, szép és mély nyomot hagytak. Az ott hallottak mélyen belém vésődtek. Az új helyen is szerveznek majd ilyen kedves, élményt adó összejöveteleket?

Természetesen. Hiszen az istentisztelet és a hétközi alkalmak után ezek a legfontosabbak egy keresztyén közösségben. Ennek ott is szép hagyományai vannak. Volt olyan evangélizációs hét, mikor 400 főt vendégeltek meg 4 nap alatt. Ez is egy formája volt a hívogatásnak. Ami érdekes, hogy ott másfél órás az istentisztelet, a gyülekezeti tagok is részt vesznek a liturgiában, majd nem sietnek haza, hanem (hozzánk hasonlóan) még jó ideig elbeszélgetnek a templom épületben vagy az udvaron.

*Gyülekezetünk nevében hálásan megköszönöm az itt, velünk töltött éveket, a lelkiismeretes, hittel teli, mindnyájunk lelkét építő szolgálataikat. **A gyülekezet, s a magam nevében szeretettel kívánom, hogy Isten áldásával, békével, legyenek boldogok az új templomban, abban a másik szolgálatban, az új gyülekezetben.***

Reménnyel fordulok a Teremtőhöz azzal a kéréssel, amit a felcímben leírtam: **Hinni taníts Uram, kérni taníts...** Hiszem és kérem a Teremtőtől, hogy összekovácsolódott, szeretetben gazdag gyülekezetünk u. azt kapja meg majd az új Lelkészünktől, amit Ákossal, Anettal – most úgy érzem, – hogy elvesztettünk.

Köszönöm az beszélgetést!

Györgyi

Drága Ákos bá' és Anett néni!

Hálásan megköszönöm mind a magam, mind a többi gyerek és immár felnőtté vált gyerek nevében a felejthetetlenül szép nyári táborokat. Kiemelném Timárné Magdi néni főzőtudományát, finomakat főzött. A gyülekezeti tagok sokban besegítettek az élelmezésünkhöz. Ott, ezekben a táborokban nemcsak testileg, de lelkileg is feltöltődtünk.

A mellékelt fotón látható a nyári táborozók felhőtlen öröme, boldogsága, vidámsága.

Áldás, békességgel:

Mahovics Eszter Zsuzsanna



Bretka Ferenc
Számadás

I.

Már búcsúzik a nyár,
a rozsdás lomb zizegve int,
érett termést hullat az őszi;
az ember visszatekint...

Még

felsejlik a rég,
a megfakult, gyűrött képek
suhanó álm-szárnyakon
a múltból utolérnek.

Majd

nem lesz ami hajt,
s lezárul a földi élet
Uram!- nálad a kegyelem
és tiéd az ítélet.

számot vetek,
számot adok
kalmár szívvel
számolgotok.

II.

Mondd!

Ültettem-e tiszta magot
ahogy Te mutattad?
Kerestem az elveszettet,
ahogy Te kutattad?

Kiálltam az igazságért,
megvédtem a gyengét?
szegtem-e a hiénának,
keselyűnek kedvét?

Felém nyújtott üres kezét
toltam félre sandán?
Reményt vesztett koldus szívet
kerültem ki bambán?

Simogattam görnyedt hátat,
könnyes gyermek arcot?
mostam-e meg én is lábat,
tükrözöm az arcod?

Láttál engem szögleteken
hirdetve a neved?
Harsogtam a világba?
-Van!- ki bűnösen is szeret!!!

Számot vetek,
számot adok
félve- bízva
számolgotok.

III.

Homály már a kezdet
dereng int a vég,
gyermekkori játékom
mit feledtem már rég;
ujjam remegőn
virágszirmot tép
s lopva csalva számolom
szeret-e az Isten,
szerethet-e még...?

És szól a z Úr;
(kétségben nem hagy)
-Ne félj, mert megváltottalak
neveden szólítottalak
örökre enyém vagy.

Melyik húsvéti ünnep volt a legszebb?

Szeretem húsvétot külső dolgokban is! Nyiladozik a természet, minden megújul. Gyönyörű virágok pompáznak a kertekben, s ahogy a napfény átvilágítja szirmaikat, még csodálatosabbak. Madarak csivitelése hallatszik, jó kint lenni a szabadban, a levegő illata is más. Húsvét csodája mindig magával ragad! Az előzmények, az utolsó vacsora, a tanítványok hite mindig sok átgondolnivalót, imatémát ad. A feltámadáson keresztül Isten hatalma eszembe juttatja azt az Igét, hogy ez embernek lehetetlen, de Istennek minden lehetséges.

Tavaly fizikálisan és lelkileg is mélyebben éltem át húsvét ünnepét. Kórházban feküdtem, és Jézus szenvedéstörténetében lévő események párhuzamossá váltak az én életemmel. Mikor egy lavór vízben a lábamat mosta meg nővérem, Jézus lábmosásának története jutott eszembe. Távol voltam a gyermekeimtől 2 héten keresztül, tudtam, hogy hazakerülök, de nem láttam a végét.

Olyan fájdalmaim voltak, hogy néha még imádkozni sem tudtam.

Kérdezhetnék, miért volt ez a legboldogabb húsvétom? Ákos éppen betegeknek vitt úrvacsorát a szokott módon, én pár napra itthon voltam, de nagyon rossz állapotban. Rám nézett én rá, s mindketten átéreztük, hogy nekem is szükségem van az úrvacsorára. Ő, mint Isten hű szolgálja leült mellém, elkezdte az úrvacsorai liturgiát, igemagyarázatot mondott, imádkoztunk majd mindketten vettük a kenyeret és bort.

Életem meghatározó élményévé vált ez a pillanat. Lelkileg felemelt Isten, feloldozott! Soha nem fogom elfelejteni ezt és hálás vagyok Ákosért, hogy ebben is ő volt a segítségem, támaszom. Nagy boldogsággal tölt el Isten lábánál lenni, velem!

Anett



Minden évben nagy várakozással tölt el a Nagypéntek. Hétről hétre készítem a vasárnapi kivetítés anyagait, a kottákat, a felolvasandó igeszakaszokat. Már tavaly októberben nekiláttam a 2016-os Nagypéntek esti istentisztelet anyagának összeállításához. Nem azért, mert egy powerpoint prezentáció elkészítése 5 hónapot vesz igénybe, hanem mert nagyon könnyen, valójában bárhol, bármikor el tud fogni a húsvéti hangulat, Krisztus kereszthalála, amibe minden nap bele kapaszkodhatok.

Sokan csodálkozhatnak, miért ezt a címet adtam, pontosabban miért a Nagypénteket tartom a legfontosabb ünnepnek. Nem én tartom annak. Isten Szentlelke mutatja meg mindenkinek ezt. A Lélek az, aki ad egyfajta „megvilágosodást”, aki közli az emberi léleknek, hogy ami Nagypénteken történt, azt nem lehet szavakba foglalni. Mindezt nem azért írom, hogy mutassam: jó, illedelmes, bibliaismerő lelkészgyerek, templomba járó keresztyén vagyok. Vagy hogy modernül fogalmazzak az egyik youtube – kommentelő személy szóhasználatával: „bekajáltam ezt a baromságot” – mármint Krisztust, a feltámadást.

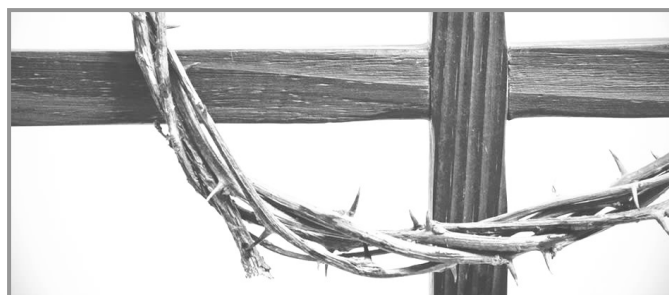
„Ugyanaz a lélek van bennünk természetesen, úgy születünk meg, ami a Jézust vádolókban, hogy a Megváltás gyűlölőkben volt.” „baromság” a számunkra. Ugyanaz a lélek van bennünk természetesen, ami a Jézust vádolókban, gyűlölőkben volt. Azzal a sokszor ki nem mondott gondolattal érkezünk a világba, hogy ami Nagypénteken elkészítettett, az idegen, átkos, utálatos és nevetséges a számunkra. Így feszítjük-feszítik meg sokan Krisztust újból és újból.

Nem akkor fordul meg ez bennünk, amikor belépünk a templomba, azaz nem önmagában a templomban-lét változtat meg minket. Ott azonban minden vasárnap elhangzik Krisztus váltsága, az üzenet, hogy utálatunk ellenére halt meg értünk, helyettünk és miattunk Jézus brutálisan. A templom, a gyülekezet, az énekek, imádságok nagyon fontos eszközei Istennek abban, hogy minket megváltoztasson.

Gyülekezetünk legszebb alkalmának a nagypénteki passiók alkalmát tartom, ami este 6 órakor kezdődik minden évben. Örülök, hogy emellett immáron második éve délelőtt fél 11-kor is van istentisztelet. Annyira különleges ezeknek az atmoszférája a számomra, amikor fokozatosan kapcsoljuk le a lámpákat, amikor Isten Igéje, Krisztus mondatai, az énekek, a sötétség és a fény beszél helyettünk. Hadd beszéljenek ezek a sorok most helyettem is, így kívánok mindenkinek áldott húsvéti ünnepet bízva abban, hogy velünk is megtörténik az, amit ezeknek a soroknak az írói is átéltek:

- ♦ „Mondd, ennyi kinnak, mi az eredetje? Jaj, vétkeimmel vertelek keresztre! Amit Te szenvedsz, Jézus, én okoztam, fejedre hoztam!”
- ♦ „Keresztednél könnyes szemmel állok, mért is bánthatlak én, mint azok? Én sem értem, hisz szeretlek, érzem, irgalomért eléd borulok...”
- ♦ „Semmi más nem lehet bűneim váltsága, csak Fiad halála.”
- ♦ „Drága Jézus, ne feledd el: értem jöttél kegyelmeddel, el ne ejts a rossz sereggel! Érttem fáradt drága tested, értem hordtál kint, s keresztet, kárba munkád mégse vesztet!”
- ♦ „Átszőgezték kezét, megcsúfolták fejét, nézd: homloka sebes, bűnös, téged keres!”

Somogyi Csaba





Utolsó vacsora, elszéledt tanítványok, elszakadás, földindulás. Nem látszik a napfény, reménytelen kopár ridegség, s csak egy hang hasítja át a sötét homályát: „Elvégeztetett”. Megszűnt hát az élet is, beleroppant

a teremtet világ, ám ez a roppanás megnyitotta poklunknak kapuját, az istentelenségünk lekulcsolt lakatját, határtalan szenvedésünk duzzadó moráját.

Kilehelte a Lelkét. Megtette, amit meg kellett tennie, elvégezte küldetését, amire az Atyja rendelte. Fájó ez a pont, ami lezárja az életet. Valóságos lezárás, valóságos veszteség, valóságos szenvedés.

De egyszer csak valami új kezdődik. Egy egészen új, amit ember szíve még csak meg sem sejtett. Rádöbbenhetünk, hogy a halálnak, a végérvényes lezárásnak felülírták törvényét. Valaki elkezdett egy új történetet. Elszenvedte a halált és a teljes megfosztottságot, a reménytelen étellel, de Úrrá lett rajta, nagyobb volt nála, legyőzte és utat tört nekünk. Ez az út keskeny ugyan, és csupán hittel járható, de kivezet a szomjúságból, gaz-

dag és gyönyörűsége Életre vezet.

Az idei ünnepünk magában hordozza a veszteséget és a reménységet is egyaránt. Észre kell vennünk, hogy Isten kezében a búcsúzásnak, az elengedésnek és az ebből adódó szomorúságnak, gyásznak nem csupán árny oldala van, hanem a reménységet, az új kezdetet is magában foglalja!

Bízzunk abban az Istenben, aki a legnagyobb veszteségből és hiányból a legnagyobb ajándékot adta nekünk! Lehet valóságos a fájdalomunk, de legyen legalább ilyen valóságos a reménységünk is afelől, hogy a mi Urunk a legjobbat fogja kiformálni gyülekezetünkben, családjában és személyes életünkben egyaránt!

A feltámadás a teljesen új életnek az ünnepe. Isten csodálatos reménységet kínál, egy keskeny utat, teljes tisztaságot és örök boldogságot!

„Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk. Most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szíveteket!” (Zsolt 95,7-8b)

Korsós Tamás

Bretka Ferenc *Van valaki...*

*Valaki van a titokzatos égben...
simogat a bársonyos szélben,
napsütésben.*

*Valaki van a nyíló mezei virágban,
csillagban, ajándék mirhában,
a teremtet világban.*

*Van valaki, Aki téged is meglátott,
és úgy szerette a világot,
-el ne vessz- megváltott.*

*Valaki van a szikrázó puha hóban,
átölel a selymes vízű tóban,
rosszban- jóban.*

*Van valaki a szelíd jóakarát mögött,
a hűséggel szeretők között,
mindenek fölött.*

*Olykor szívemben is megtalálom
láthatatlan kincsem, élő valóságom;
harmatcsepp a fény sugaron...
áldom... Áldom!*

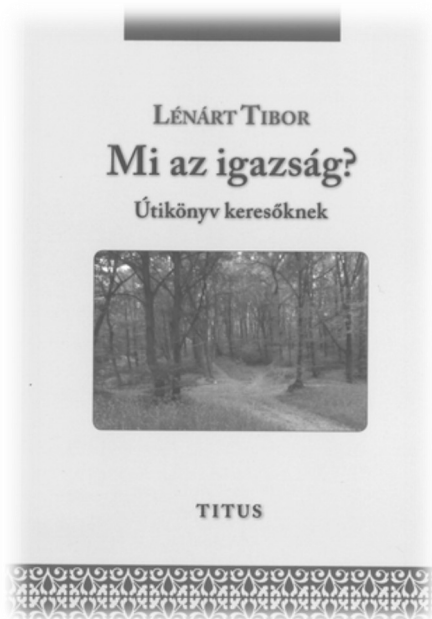
2016. február 2-án gyűltünk össze először a gyülekezeti teremben azzal a céllal, hogy a prebiteriummal kiegészítve imádkozzunk a pilisi gyülekezet lelkészválasztásáért. Bevallom őszintén, félelemmel mentem el erre az első alkalomra. Olyan sokféleképpen gondolkodunk, miért is lehetne ezt a tarkaságot átlátni, együttműködni a többi gyülekezeti taggal?

Isten azonban egységben tart minket. Különösen fontos, hogy nem nevek bedobálásával kezdtük a folyamatot, hanem Istenre és egymásra

figyeléssel, folyamatosan imádkozva azért, hogy Isten akarata valósuljon meg. Hála az Úrnak, egységben lehetünk és így tekinthetünk a jövőbe!

Bátorítunk mindenkit, jöjjön el a keddi esti alkalomra!





„Mi az igazság?” Lénárt Tibor – monorierdői református lelkész könyve

Hogy nincs igazság a Földön? Valóban sokan mondják, de ez nem így van! Csak kevesen ismerik fel. Egy vaksötét szobában sem mondjuk azt, hogy nincs benne bútor, csak azért, mert nem látjuk. Így van ez a világban lévő igazsággal is. Sötétben vagyunk, szemünk - vagy inkább lelkünk - érzéketlen arra a fényre, mely az igazságot láthatóvá tenné számunkra.

Így aztán könnyen előfordul, hogy átesünk az igazságon, mint a sötét szobában egy bútordarabon. Megütjük a lábunkat, összetörjük magunkat, s közben szitkozódunk, hogy miért nem kapcsolja fel valaki a lámpát, miközben mindannyiunk keze ügyében van egy villanykapcsoló.

Nos, ezt a villanykapcsolót szeretné ez a könyv működésbe hozni a kezében..., vagy inkább a fejedben...

Foglalkoztató gyerekeknek:

Nagyhéttől pünkösdig - ablakképek

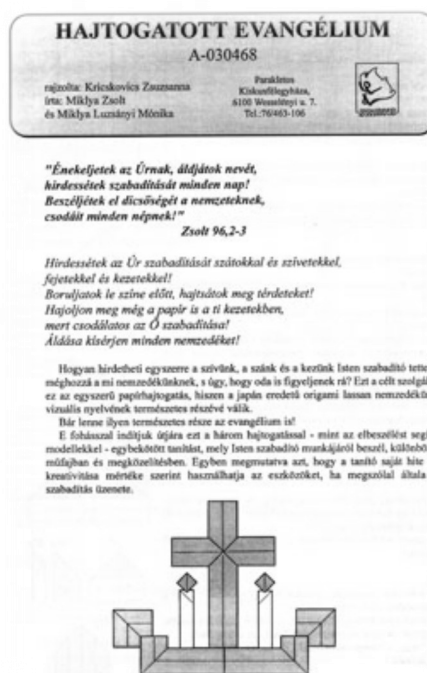
Áttört mintás ablakképek. Ablakra ragasztható papírvágás-sorozat 7 részben. 8 éves kortól ajánljuk. (190 ft.)

Húsvéti történet - várostérkép, térmakett



Jeruzsálemet felülnézetben ábrázoló rajz, kivágható és a helyükre ragasztható képekkel, nagyhét és húsvét eseményeihez. (90 ft.)

Hajtogatott evangélium



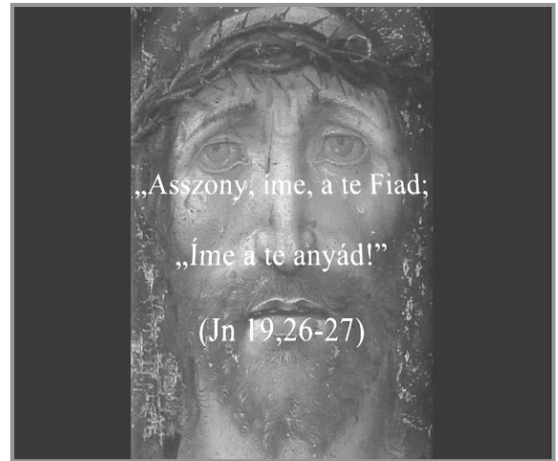
Egyetlen papírlap hajtogatásával elmondhatjuk Isten üdvtervét Ábrahámától Jézus áldozatán keresztül az ősegyház felépüléséig. Három különböző megközelítésben. (190 ft.)

Enci

Alexandre Dumas francia író nagyon megérintette a tékozló fiú története, vallotta, hogy érdemes lenne egy olyan templomot építeni, amiben csak és kizárólag ezt a biblia történetet olvasnák fel állandóan. Valami olyat kaphatott e közismert történetből, ami az Atya szeretetének hatalmát hirdeti, és ezért juthatott erre a megállapításra.

Hasonló helyzetben vagyok most én is, Dumas ötletét nem vetem el, de most a húsvéti gondolkörben magyar vizekre evezek, és egy 6 perces orgonadarabot szeretnék ajánlani mindenkinek. Én is építenék egy olyan templomot, ahol csak ez a zene szólna állandó jelleggel. Ajánlásom tárgya **Gárdonyi Zsolt: Krisztus hét szava a keresztfán** (variációk egy magyar passiókorálra). Mielőtt még túlságosan távolinak tűnne e cím, a szerző az énekeskönyvünk 337. dicséretét dolgozta fel 7 féleképpen, a dicséret kezdősora: *Paradicsomnak te szép élő fája*.

Egyszerre borzongok bele és csal könnyeket a szemembe ez a zene. A szerző zseniálisan zenésítette meg Krisztus mondatait, mintha életre kelne az, ami a Bibliában le van írva. Egyszerre halljuk a Megváltó halk kö-



nyörgését, mikor szomjazik, az *Elvégeztetett!* résznél pedig az egész emberi történelem súlya nehezedik ránk, Krisztus halálakor pedig mennyei atmoszférák nyílnak meg előttünk.

A youtube-keresőbe ezt írjuk be: **Gárdonyi Zsolt: Krisztus hét szava a keresztfán, Kovács Szilárd - orgona**

Igazi ráhangolódást nyújt Nagypéntekre!

S.Cs.

Mi az, ami a valóságban a miénk?

Egy férfi meghalt. Amikorra erre ráeszmélt, meglátta Istent, aki egy bőrönddel közeledett hozzá. Isten válasza ez volt:

– **Rendben van, fiam. Itt az ideje, hogy elinduljunk.**

A férfi meglepődött.

– **Most? Máris? De még annyi tervem volt...**

– **Nagyon sajnálom, de mennünk kell** – válaszolta Isten.

– **Mi van a bőröndben?** – kérdezte a férfi.

– **A te dolgaid.**

– **Miféle dolgok? A ruháim, a pénzem?**

– **Nem. Azok a dolgok, amelyek tulajdonképpen nem voltak a tied, hanem a földhöz tartoztak.**

– **Akkor az emlékeim vannak benne?**

– **Azok sem a tied voltak, mert azok az időhöz tartoznak.**

– **Akkor a tehetségemről lenne szó?**

– **Nem, azt is csak egy lehetőségnek köszönheted.**

A férfi már nem tudott sokat találgatni.

– **A családomról és a barátaimról van szó?**

– **Ők sem tartoznak hozzád, ők a sors ajándékai.**

– **Akkor a fiammal és a feleségemmel kapcsolatos dolgok vannak benne?**

– **Ők sem a tied, hanem a szíved részei** – közölte Isten

– **Akkor a testemről lenne szó?**

– **A tested is a föld részét képezi.**

– **Akkor a lelkem van benne?**

– **A lelked az enyém.**

A férfi rémületében kikapta a bőröndöt, az Isten kezéből. Kinyitotta, majd belenézett. Üres volt. Könnyek csordultak végig az arcán.

– **Akkor soha semmim sem volt az egész életemben?**

– **Minden egyes pillanat, míg éltél, a tied volt. Az élet egy pillanat, ami csak a tied. Ezért minden egyes törtéetésnek örülnünk kell. Életedben segíts másokat, de a magad örömeit, a saját életed ne told mindig hátrább. Ezért fontos, hogy Te is élj meg minden pillanatot. A rosszat is, mert abból tanulsz, a jót is, mert az ad örömet, erőt, lendületet az életed megéléséhez. Ne siránkozz az elvesztett dolgaidért, de legyél hálás mindazon pillanatokért, mely megadatott és Neked. Ezek az igazi kincseid.**

Ez az egy dolog, ami számít és fontos, amit magaddal viszel a földi létből.

(G.)

Kereszttség sákramentumát kapta:

- * Diósi Tamás és Horváth Terézis gyermeke: Dávid (született: 2015.07.09.)

Búcsúztattuk:

- * 2015. November 6. Földházi Jánosné sz. Szabó Anna (92)

- * 2015. November 13. Szemerédi Józsefné sz. Papp Julianna (76)
- * 2016. Január 15. id. Mányoki Lajos (82)
- * 2016. Január 21. Bódi József (61)
- * 2016. Március 16. Váncsa Józsefné sz. Ludányi Erzsébet (82)

Feltámadás ünnepére való készülés a Pilisi Református Gyülekezetben:

- * **Március 24. csütörtök este 6 órakor:** Nagycsütörtöki istentisztelet pászkával
- * **Március 25. péntek, 10.30-kor:** Nagypénteki ünnepi istentisztelet
- * **Március 25. péntek, este 6 órakor:** Istentisztelet, Passióolvasás
- * **Március 26. szombat du. 4 órakor:** Húsvéti evangelizáció gyerekeknek és tojásvadászat
Itt elhangzik a húsvét keresztény üzenete és örömhíre, majd a gyerekekkel úrvacsorát veszünk szőlőlével és pászkával. Mindig készítünk valami hazavihetőt, emlékeztetést az ünneppel kapcsolatban és a végén, megkeressük az elrejtett csoki tojásokat.
- * **Március 27. vasárnap 10.30-kor:** Feltámadt Krisztus, örvendjünk! Úrvacsorás istentisztelet
- * **Március 28. hétfő 10.30-kor:** Húsvét hétfői úrvacsorás istentisztelet

.....

Istentisztelet

Közösségünk legfontosabb alkalma a vasárnap délelőtti istentisztelet. Ez az alkalom lehetőséget ad:

- nyugalom napjának megszentelésére, (4. parancsot)
- találkozásra Jézussal és egymással,
- lelki feltöltődésre,
- igehallgatásra, imádságra, Isten dicsőítésére,
- a gyermek istentisztelet segítségével az egész család együtt borulhat le az Úr előtt.

Szeretettel várunk téged és családot, minden vasárnap 10.30-kor!

Gyülekezetünk célja, hogy az Istentől távol élő emberekhez eljutassuk az evangéliumot. Aki pedig megismerte és elfogadta Jézust személyes Megváltójának, annak lelki közösséget, megerősödést adjunk.

Pál apostollal együtt valljuk: „Nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére.”

Róma 1, 16.

Kérjük, támogassa ebben közösségünket:

- imádságával
- gyülekezeti szolgálatok vállalásával
- rendszeres vagy alkalmi adományaival.

Gyülekezetünk címe: Pilis, Rákóczi u. 30.

Telefon: 06-30/6373-183

E-mail: pilis.ref@gmail.com

Honlap: www.pilis.reformatus.hu

Számlaszám: 11742238-20004934

Kérjük, a megjegyzés rovatba írják be az adomány célját: egyházfenntartói járulék, Isten dicsőségére, gyülekezeti életre, tizedre.

Békekövet

A Pilisi Református Gyülekezet
kiadványa

Megjelenik negyedévente,
változó időpontban

Felelős kiadó:

Morva Ákos

2721 Pilis, Rákóczi út 30.

06-30-6373-183

pilis.ref@gmail.com

Főszerkesztő:

P.Fné András Györgyi G. Bojana

06/20/56-99-517

Tördelőszerkesztő:

Somogyi Csaba

Írásokat a következő címre várjuk:

bekekövet@gmail.com

